

FORMA MINORUM

Kedves Testvérek!

Krisztus valóban feltámadott! Ő ad mindannyiunknak erőt az élethez, a mindennapok szépséges és nehéz küzdelmeihez. Ő ad nekem is erőt a továbbéléshez. Nem János nélkül, de mégis másképp, mint június 13. előtt. Átvettem illetve továbbviszek néhány szolgálatot, amikben eddig „csak” társa voltam. Megvallom Nektek, hogy ezt a legnehezebb. A Forma Minorum annyira az ő „gyermeké” volt. Bármit olvasott az jutott eszébe, hogy azt majd ezeken a lapokon megosztja a testvérekkel. Én is így vagyok ezzel már, s össze is gyűjtöttem sok képzési levélre való anyagot. Mi lesz ebből, még nem tudom, de kérem az imáitokat!

Kérem a bocsánatokat is, hiszen sokáig nem jelent meg a Forma Minorum. Nem bírtam „csinálni”. Ennyit magamról.

Milyen jó, hogy a 100. FM még János gondozásában jelenhetett meg! Hála érte Istennek!

A 101. szám Húsvétól Pünkösdig feszül. Ebbe az öröms fény-ívbe szeretném helyezni azokat az írásokat is, amiknek látszólag semmi köze ehhez az ünnepi időszakhoz. De hogyan is lehetne bármilyen értelmes és értékes gondolatot leírni a Feltámadott és a Lélek nélkül? „Ki mindeneket összetart, annál vagy a Szó értelme.”

KM

101.

2018. április

Komáromi Mária OFS képzési felelős:
Bevezető 1. o.

A ferencesek húsvéti üzenete:
Zatykó László OFM: **Húsvét a jézusi reformáció ünnepe** 2.o

Vértessaljai László SJ:
Személyes vallomás Húsvétről 3.o.

A San Damiano-i feszület beszélő Krisztusa 4. o.

Böjte Csaba OFM 10 gondolata 7. o.

Surján László: Nemzeti öntudat, globális veszélyek – **A Ferenc pápáról festett kép a modern média egyik legnagyobb átverése** 8.o.

Ferences Vértanúkról - interjú Kálmán Peregrinnel 10.o.

Keresztes Iлона: **Megemlékezés Komáromi Jánosról** 14.o.

Komáromi Tímea tanúságtétele **Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén** 16.o.

FR. ZATYKÓ LÁSZLÓ: HÚSVÉT A JÉZUSI REFORMÁCIÓ ÜNNEPE – A FERENCESEK HÚSVÉTI ÜZENETE

Idén emlékeztünk a nyugati egyházszakadás drámájára, a reformáció ötszázadik évfordulójára. A visszatekintésekben gyakran előfordult ez a formula: „Ecclesia semper reformanda” az egyház szüntelenül reformálandó. Súlyos szavak.

Találkozunk velük a II. Vatikáni Zsinat dokumentumaiban és az azt követő pápák, így Ferenc pápa tanításában is.

Miként kell értenünk? Hol találjuk e szavak forrását, hogy megismerhessük szövegkörnyezetüket?

Sokan Szent Ágostont sejtik e kijelentés mögött, de egyetlen művében sem található. Szövegkörnyezet híján pedig csak iskolás módon, elemeire bontva juthatunk közelebb e kijelentés megértéséhez.

A „reformanda, reformálandó” igealak jövő idejű melléknévi igenév. Ennek az igemódnak az a jelentése, hogy a cselekvés nem a múlt egyszer volt eseménye, nem is egyszeri kivételes alkalom, hanem, ahogy a „mindig (semper)” határozó szó megerősíti, a mindenkori jövőben, és így a mostani jelenben is történik, történnie kell. A cselekvés nehéz hűséget követel.

A „reformanda” jövő idejű melléknévi igenév igekötős ige, mindkét tagja több jelentésű. A formáre, formát adni, formálni ige egy olyan alkotás folyamatát jelzi, mely minőségi, lényegi változást hoz létre. Minőségi, lényegi változás, hogy egy kötömbből, vagy egy deformált, rossz szoborból a szobrász megalkotja a benne élő képet, mint Michelangelo az ő Mózesét. Isteni képessége ez a Teremtő képére és hasonlatosságára teremtett embernek. De a legfontosabb e képességből hiányzik: nem tud életet lehelni a művébe. Erre egyedül a teremtő Isten képes (Ter 2,7).

A „re” igekötő gazdag jelentései között ott találjuk, hogy vissza, újra. A reformálás nem egy új valóság létrehozása, hanem formálás, az „ős-kezdet” szerinti megújítás, megújulás. Csak az képes rá, aki szívből ismeri ezt az őскеzdetet.

A kezdetről a Szentírás első szavai írják: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet” (Ter 1,1). De ki ismerheti az ős-kezdetet, az abszolút kezdetet, a teremtő Isten szívének örök szándékát e kezdettel? Szent János Evangéliumának első mondatai válaszolnak e kérdésre: „Kezdetben – abszolút kezdet – volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige” (Jn 1,1), és „minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett” (Jn 1,3). „Az Ige testté lett és közöttünk lakott” (Jn 1,14).

Miért? Hogy célba érjen a teremtés, haza találjon az Atya szívébe (Jn 14,2). Miként? Isten húsvéti Bárányaként (1Kor 5,7), aki „magára veszi a világ bűnét” (Jn 1,29), hogy az Atya szeretetét szeretetével, értünk, miattunk bocsánatot kérő szeretetével viszonzza, s így a büntől deformált világot az Atya szíve szerint újraformálja, reformálja. Ez történik az ő órájában (Jn 17,1), a Golgotán, a húsvéti Bárány áldozatában.

A húsvéti szentségek (a keresztség, melyet élnünk kell; s az ezt megújító bűnbocsánat szentsége és az Eukarisztia) által részesülünk az ő reformációja kegyelmében, s egyszersmind meghívást és küldetést is kapunk arra, hogy őáltala, ővele, őbenne, és csakis az ő módján – hűségével, alázatával és önfeláldozó szeretetével – a krisztusi reformáció szolgálóivá legyünk.

Személyes vallomás Húsvétról

Húsvét mindenekelőtt térélmény: becsukott szemmel kisgyerekként dús zöld fűben járok mezítláb és ujjaim között a harmatos fűszálak érintésére érzem az új Élet erejét. Húsvét a szívem lüktetése, ahogy a fiatal teológus Laci az Írás fölött rácsodálkozik Péter és János futására. Futnak Lélek-szakadva! Futnak az Életért, a Mesterért, hátha nincs veszve még minden, hátha igaza van az asszonyoknak! Egyszer mindenkinek megszólal ez a futás, ott állunk az üres sír szélén, de szívünk telve már a Föltámadottal. A Húsvét fényélmény, ahogy ellenállhatatlanul kúszik a liturgia fényfolyama a templomban Nagyszombat est-éjjelén. Húsvét az Exultet diadala, a világ legszebb énekéé, ahogy a kicsi gyertya libbenő lángja „szelíden árasztja az emberi nemre a megváltás fényét”. És igen, a Húsvét még annak előtte érintés-élmény, ahogy Nagycsütörtökön megmosom a sekrestyésünk lábát, ahogy Nagypénteken megcsókolom a felemelt Keresztet.

Minden Húsvétvasárnap meghallgatom, legalább húsz éve, Rimszky-Korszakov „Nagy orosz Húsvétját”, Liszt „Resurrexit” tételét a Christus oratóriumából és végül a párizsi Notre-Dame nagyharangját, a Bourdont, ahogy jelt ad a többi kisebb harangnak és hallom az összesnek bolond és eszeveszett összecsengését, ahogy remegve száll a párizsi manzárdok felett az Örömhír és aztán Pierre Cochereau ujjai alatt megszólal az orgona, majd fölcsendül az „O filii et filiae” ősi húsvéti gregorián dallama.

Húsvétkor eljön az idő, amikor egyedül vagyok a szobámban és sírok örömben, mint egy kisgyerek az antaltelepi zöld fűben. **Nagy hála van bennem, mert az Úr megváltott.** Nem a világot, azt tudom, de hogy engem megváltott, azt érzem a csontomban is, átjárja a velőmet is! **Húsvétkor..., nagyon szeretem az Istent! (Vértesaljai László SJ)**

A San Damiano-i feszület beszélő Krisztusa - P. Vértessaljai László jezsuita elmélkedése Nagyszombatra

1205-öt írtak, amikor egy Francesco nevű, helyét és élete értelmét kereső 23 éves assisi fiatalember, fogságtól és betegségtől meggyötörve, a város határában fekvő romos állapotú San Damiano templomba téved be és letérdel a szentélyben elhelyezett feszület előtt. A majd embernagyságú színes ikon-feszület nyitott szemű Krisztusa megszólítja a nyugtalan lelkű fiatalembert. Jézus és Ferenc egykori találkozása nem csak emlék, hanem élő, eleven és ma is ható valóság. Mégis, olvassuk csak annak az emlékezetes találkozásnak a krónikáját.

«Miközben a San Damiano templom közelében haladt el, ösztönzést érzett arra, hogy bemenjen. Oda lépve buzgón imádkozni kezdett a Keresztrefeszített képe előtt, aki megindító jósággal beszélt hozzá: „Ferenc, nem látod, hogy az egyházam összedülő félben van? Menj és hozd helyre!” Remegve a meglepetéstől, a fiatalember így válaszolt: „Szívesen megteszem, Uram!” Azonban félreértette, mert a Keresztrefeszített arra az egyház-templomra gondolt, melyet éltes koránál fogva összedőlés fenyegetett. Krisztusnak erre a szavaira mérhetetlen, sugárzó öröm fogta el őt, mert lelkében azt érezte, hogy valóban a Keresztrefeszített fordult hozzá ezzel az üzenettel». Kifelé menet pénzt adott a templom bejáratánál üldögélő szegény papnak, hogy vegyen olajat és gyűjtsen mécsest a Feszület előtt, s ha elfogyna a pénz, kipótolja majd. «A látomás következtében emésztő fájdalom járta át sebként a szívét, amint az Úr szenvedésére visszaemlékezett. Amíg élt, mindig a szívében hordozta az Úr stigmáit, ami később csodálatos módon megnyilvánult neki, amikor a Keresztrefeszített sebhelyei látható módon megmutatkoztak a testében. Örömmel a Keresztrefeszített látomása és szavai nyomán, Francesco felkelt, a kereszt jelét magára vette, aztán lóra szállva Foligno városa felé indult», ahol eladta apja posztóit

és elkezdődött az a rendkívüli mű, mely nemcsak a San Damiano düledező templomát hozta helyre, hanem megújította az egész katolikus egyházat.

Így olvassuk a Három társ legendájában Ferenc és a sandamianói feszület Urának találkozását. Mint tudjuk, később életében Szent Ferenc ő maga lett a megfeszített Krisztus két lábon járó szegény, stigmákkal megjelölt Ikonja, aki megértette és betöltötte drága Ura kérését: sok szenvedés árán, de hűségesen benne maradva, megújította Isten szentegyházát.

De most inkább arról a „beszélő” ikonfeszületről szeretnék szólni! Amikor Szent Klára lányai a San Damiano anyakolostorukból 1257-ben átköltöztek a frissen épített Santa Chiara templomba, mi sem természetesebb, mint hogy magukkal vitték azt a Keresztet, ami az egész ferences család Úrtól kapott küldetésének szent Jele és Tanúbizonyága. Máig ott őrzik a Szent Klára templom jobboldali „Keresztrefeszítés” kápolnájában, előtte pedig zarándokok térdelnek és imádkoznak mély áhítattal... Ecclesia semper reformanda est!

Elöttem a sandamianói feszület. Nagyszombat van. Nagypéntek fojtogató sírása és Húsvétvasárnap szélesen áradó öröme között. Pontosan ezt üzeni nekem a Feszület.

Jézus nem függ a kereszten, nem vonzza a nehézség. Áll. Két lábbal áll azon a tartón, melyen szögek általverte lábai nyugszanak. Öt sebéből vér folyik, de mégis a véres dráma már mögötte van. Pontosan ezt jelzi a kereszten, teste mögött a fekete háttér. János, a szeretett tanítvány jegyzi meg az ámulás drámai pillanatáról: Éjszaka volt! (Jn 13,30). Ott van ez a sötétség mögötte, de az Úr kilép belőle és belép az én jelenembe. Nem néz rám, hanem tovább tekint, előre és fölfelé, a holnapba, a jövőbe. Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké!

A sandamianói kereszt Jézusa Christus triumphans, győzelmes Krisztus, aki legyőzte a halált. Az élet Ura, valóban Kúriosz, királyi méltósággal, emberi szépséggel, aki Atyjának áldó és meghívó mozdulatára belép az égi szférákba és angyalok kara köszönti a Rex Angelorumot. A sandamianói kereszt egyike annak a keleti ihletésű győzelmes Krisztus ikontípusnak, mely éppen Umbriában, Szent Ferenc földjén terjedt el nagyjából 1050-1100 táján. Az ikon alaptípusa a bizánci keleti egyházban született és keleti szerzetesek hozták magukkal az ikonográfiai típust, mely umbriai földön latin gyökerekbe plántálódott át, amit a kereszt latin nyelvű titulusa is mutat: Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum.

Krisztus, derekán arannyal átszőtt gyalcs ágyékkötővel, ünnepélyesen jelenik meg. Egyszerre a derekán felővezett szolga, aki hamarosan körüljár jár majd Atyja asztalánál, hogy kiszolgálja a meghívott vendégeket. Másfelől pedig annak az ágyékkötő perizómának hieratikussá, papi jelegű esése van, hátul egészen a földig ér, a

Zsidókhöz írt levél említette főpap ruhája, aki egyedüli közvetítő Isten és az emberek között. Az Úr sötét háttérből kivilágló teste egy fatörzs, ő maga az Élet Fája. Nem szégyenfa ez, nem patibulum, hanem sudár fa, melynek ágai, két karja, megnyílnak és ölelnek. Úgy áll Jézus a kereszten, mint a katakombák Orante alakja: kezeit imádságra tárja. Hogy is mondta ő maga szenvedése előestéjén: „Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket” (Jn 12,32). Imádságra kinyújtott karjai abba az angyalének kórusba társulnak, mely egyszerre zengi a virágvasárnapi Hozsannát és a húsvétvasárnapi Alleluját.

Kik vannak jelen az ikonon a Jézus vonzotta mindenekből? Mindenekelőtt a nagyobb tanúk, köztünk elsőként az Anya. Krisztus az arcát jobbra fordítja, így első tanítványaként maga az Anya áll ott, ahogy majd később Szent Ferenc fia, a Todiból való Jakab testvér énekl: Stabat Mater. Az Anya mellett a Tanítvány, az Egyház Anyja és az Egyház. Az anya kivételes helye a keresztnél az egyházban betöltött különleges szerepére utal, amit az ikon Mária ruhájának bíbor színével fejez ki. Mária és János jobbjukkal Jézusra mutatnak, gesztusuk hitvallás és buzdítás is. Lábuknál harmad méretben áll Longinus, a római katona, kezében azzal a lándzsával, mely megnyitotta Jézus oldalát. Lándzsájának iránya pontosan a sebet jelzi, amely mellett János áll, a szemtanú, aki később ennek a sebhelynek üdvösséges forrásairól tanúskodik.

Jézus balján hárman állnak: Mária Magdolna és a másik Mária, Kleofás felesége, Jakab anyja, valamint a százados, aki a Márk evangélium tanúsága szerint elsőként tesz húsvéti hitvallást: „Ez az ember valóban Isten Fia volt” (Mk 15,39). A százados lábánál feltűnik ugyancsak harmad méretben egy másik katona, akinek nevét csak hagyomány őrzi: Ő Stephaton, aki Jézusnak ez ecetbe mártott szivacsot kínálta nádszállra tűzve. Noha a sandamianói feszület ikonfestője ismeretlen, de mégis odafestette magát harmadmagával a százados bal válla mögé, onnét tekint a keresztre és lesz ő is tanúságtevő a társaival együtt.

Jézus keresztnél formában megjelölt hatalmas nimbusza kiemelkedik a síkból, így Jézus feje az alant állók felé mozdul. Feje fölött olvassuk latinul az említett titulust: INRI! A keresztnél csúcsa a Mennybemenetel jelene. A baljában győzelmi keresztnél hordozó feltámadt Krisztus erőteljes léptekkel vonul be Atyja dicsőségébe. Angyalok kara köszönti a dicsőség Királyát, mire az Atyja áldó kézként megjelenik a Fia fölött és mintegy áldást ad a megváltás művére.

Az ikonkép alján, Krisztus lába alatt Assisi városának és Umbriának hat védőszentje látható: Szent János apostol, Szent Mihály főangyal, Assisi első, vértanú püspöke, Szent Rufinus, Keresztelő Szent János, Szent Péter és Szent Pál főapostolok. Végül

az ikonkereszt keretéről egy szót! Aranyszegélyű falevelek sorjáznak végig a kereszt peremén, mintegy annak a jeleként, hogy kivirágzott a keresztfa.

Ennek a feszületnek a tövébe térdelt Szent Ferenc, és neki szólalt meg a sandamianói kereszt Jézusa, aki Christus triumphans, győzelmes Krisztus, mert legyőzte a halált.

Aki szentferenci lélekkel a győzelmes Krisztus ikonja elé térdel és felfohászkodik hozzá, annak megszólal az Úr! Szólj hát, Uram, hallja a te szolgád! (v1)

Forrás: Vatikáni Rádió honlapja A szerző a Vatikáni Rádió munkatársa

BÖJTE CSABA TESTVÉR TÍZ LEGNAGYSZERŰBB GONDOLATA

1. Tudnod kell, hogy sok-sok vázlat után születik meg a remekmű! Ne add fel! Egy életed van, egyetlen dobás. Nem érdemes kishitűen, félszegen egy helyben topogni, vagy duzzogva félreülni. Tudj kacagni saját kudarcaidon, és kezd elölről.

2. Azt hiszem, akkor lesz egy hegycsúcson igazán szép a kilátás, hogyha gyalog megyünk oda fel, megizzadunk, verejtékezünk és elfáradunk.

3. Legyél azzá, amiért születted, merd vállalni önmagad, és boldog leszel!

4. Olyan játék ez, mint a tenisz: te elütöd a labdát, a másik visszapattintja. Néha elhibázod, néha elhibázza. De újra szerválsz, míg egyre jobban játszod a szeretet játékát. Az a legcsodálatosabb, ha megtalálod azt, akivel egy életen át játszhatod.

5. Az embereket csak szeretve lehet jobbá tenni.

6. Ha az emberre valaki szeretettel néz, az olyan, mint a napfény, amely az alvó magot kihozza a földből. (...) Télen miért nem virágzik a cseresznyefa? Mert nem látja értelmét a kibontakozásnak, tudja, hogy a fagy elpusztítaná a szirmait, nem bízik a környezetében, érzi, hogy veszélyben van. Az emberi szívben is megbújik egy kis bimbó, de ha nincs, aki kedvesen rámosolyogjon, hozzá szóljon, akkor inkább bezárva marad.

7. Az ember azzá válik, amit tesz. A tetteink visszahatnak ránk. A jótettek, az erények egyre jobbá tesznek bennünket, a rossz tettek, a bűnök lehúznak, beszennyeznek bennünket. Tetteink beépülnek a személyiségünkbe. Nem tudunk úgy jók lenni, hogy ezáltal jóvá ne váljunk. Nem tudunk úgy törekedni az igazságra, hogy ne váljunk egyre inkább igaz emberré. Nem tudunk úgy hazudozni, hogy ne váljunk előbb-utóbb hazuggá. Tetteink meghatároznak minket.

8. Aki nem hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valami jót tenni, és meglátja, milyen sokan odaállnak mellé.

9. A szeretet olyan, mint a gyógyszer, nem jutalom. Nem annak kell adni, aki megérdemli, hanem annak, akinek szüksége van rá.

10. Akkor vagy igazán szabad, ha azt, amit vállaltál, meg tudod tenni, és a kudarcok, sérelmek után sem a gyűlölet, a harag uralkodik a szívedben, hanem az újrakezdés lelkülete, a szeretet és a jóság.

(Forrás: citatum.hu)

SURJÁN LÁSZLÓ: NEMZETI ÖNTUDAT, GLOBÁLIS VESZÉLYEK

A Ferenc pápáról festett kép a modern média egyik legnagyobb átverése

Római katolikus vagyok, azaz „pápista”. Hiszem, hogy a pápát nem a bíborosok választják, hanem a Szentlélek. Aki persze „hozott anyagból” dolgozik, ha egy korszak nem termel ki magából arra érdemest, akkor bizony akár érdemtelen is kerülhet Szent Péter székébe.

Szent Péter gyarló ember volt, utódai sem angyalok. Következésképp hibáznak is, tehát legyek bármennyire pápista, nem ütközöm meg azon, ha valaki kritizálja a pápát. (Az olykor bicskanyitogató stílusról most nem beszélek.)

A XX. század pápaválasztásai újra meg újra meglepték az elemzőket. Ritkán választották azt, akire az újságok tippeltek, s a megválasztott pápák ritkán tették azt, amit a politológusok vártak tőlük. Volt pápánk, akit még az újságsajtóban is köztisztelet övezett, volt, akit kevésbé. A mai helyzet alighanem példa nélküli.

Ferenc pápát mondhatni sztárolják, még a hazai, amúgy erősen egyházzellenes médiában is. Megosztott világunkban ezzel épp a pápa ellen hergelik a „politikailag korrekt” beszédből kiábrándultakat. Kár, hogy a könnyen ítélkezők nem vették figyelembe, mit várhatnak azoktól, akik hazudnak reggel, délben meg este.

Most egyébként nem nyers hazugságról van szó, hanem talán még aljasabbról: nem fejtik ki az igazság minden részletét. Nagyon alaposan el kell olvasni Ferenc pápa megnyilatkozásait ahhoz, hogy észrevegyük, mi a valódi üzenet. A „píszí” világ nagy mestere a félretájékoztatásnak.

Hogy a megtévesztés milyen hatásos, azt a magyar katolikus püspökök úgynevezett ad limina látogatása után mérhettük le. **A Szentatyá nem olyan, mint amit mutattak nekünk, mondta a pápával való személyes találkozás után Spányi Antal püspök,** de a többieket is meglepte a média nyújtotta pápakép és a valóság ellentéte.

Hogyan lehetne a civil médiafogyasztónak reális képe a pápáról, ha a püspököknek sem volt? Pedig sokan kritikátlanul elhiszik, amit hallanak, olvasnak. Az interneten olykor kirobbant vitákból látszik: elmarasztaló véleményükben meg sem ingathatók. Migránssimogató, szabadkőműves – csak úgy röpködnek a megbélyegző kifejezések. Ferenc pápa körül olykor teológiai vitákat is gerjesztettek, ezekkel nem kívánok foglalkozni. Ebben az írásban a magyar katolikus püspökök ad limina látogatása utáni nyilatkozataira támaszkodom.

Islám, migráció. Kiderült, hogy a Szentatyában is van sok félelem ezzel kapcsolatban. Szerinte is van a harcosszlám, amelytől joggal félünk, mert hívei további terrorcselekményeket követhetnek el; van egy nem militáns, mégis erősen iszlamizáló szándékú közösség; és sajnos csak a kisebbség kész a békés dialógusra.

A Vatikán a maga részéről megtesz mindent azért, hogy ez a dialógus előrehaladjon, és létrejöhessen egyfajta megbékélés. Hiszen elfogadhatatlan a helyzet: Ferenc pápa is tudja, hogy ha egy muszlim ember házasságot köt egy keresztény emberrel, minden gyermeküknek muszlimnak kell lennie, különben megölik.

A pápa összefüggést lát az iszlám és a globalizáció között. Mind a kettő a hit elgyengülésével számol. Akkor tud terjedni, ha a keresztények nem élik meg a hitüket tanúságtévő módon. Céljuk, hogy a kereszténység háttérbe szoruljon. Ebből következik az ellenszer.

Globalizáció. Korunk diktatúráiról szólva a Szentatya külön kiemelte a globalizációt, mint kulturális diktatúrát. Ezzel csak radikális kereszténységgel és Krisztus-követéssel lehet szembeszállni. Az első lépés mindannyiunk számára a megtérés.

A globalizáció, ha jól értelmeznénk ezt a folyamatot, akkor nem az egyformaságot jelentené. A globális világban az egymáshoz közelebb kerülő kultúrák nem olvadnak egymásba. Az olyan világot, amelyben az emberek között nincs semmi különbség, egyenesen sátáninak mondta a Szentatya.

Ideológiai gyarmatosításnak nevezte azt, amikor a nemzetek (vagy a nők és férfiak) közötti különbségeket el akarják törölni. Az igazi egységesülés, a nemzetek közti békekészség és kapcsolatok erősödése azt jelenti, hogy megőrizzük a nemzetek sajátosságait. Nagy veszéllyel jár az, amikor az egységet vagy az egyenlőséget összetévesztik az egyformasággal.

Európa. **Miként látja a pápa Európa jövőjét?** Keletről jön a lux, a világosság – idézete a latin ex oriente lux mondást –, Nyugatról meg a luxus. Azaz Európának vissza kell találnia a keresztény gyökereihez. Most az a tendencia, hogy ki akarják tépni ezt a keresztény gyökeret, és helyébe egy másikat akarnak illeszteni.

A mi feladatunk, felelősségünk, hogy ragaszkodjunk a keresztény gyökérhez. A Nyugat elveszítette a gyökereit, és ennek egyik fő oka Brüsszel, amely nemcsak globalizál, hanem uniformizál is.

Kiterjeszti azt a szemléletet az egész világra, hogy felejtjük el az egyéni sajátosságainkat, és legyen egy nagy közösítő és egységesítő világ, amelyben elfelejtjük azt, ami speciálisan a miénk, amivel mi tudnánk másokat szolgálni.

Ez a világszellem betolakodik mindenhová, és ennek következtében olyan értékek kerülnek ebek harmincadjára, amelyekből Európa élt, legyen az a keresztény kultúra, a római-görög klasszikus vagy akár a zsidó kultúra. A keresztény gyökerek tudatosítása alapvetően fontos, és ha ez nincs meg, akkor a nemzet elveszti az immunitását, és ebből semmilyen Európa nem lesz.

Ami most Brüsszelben történik, az egyfajta ideológiai és kulturális gyarmatosítás, aminek ellen kell állni, amellyel szemben fel kell lépni, meg kell védeni magunkat.

Nemzetek. **A nagyvilágban szétszóródott magyarokkal kapcsolatban is hangsúlyozta, hogy mennyire szükség van az anyanyelvünk és nemzeti gyökereink megőrzésére.** Arra szólított fel, hogy a külföldi magyar közösségekben is ápoljuk tovább a hagyományokat.

Ismételten kiemelte az európai nemzeti kultúrák értékeit. A Szentatya nem egy gömbhöz hasonlítja Európát, ahol minden pont egyenlő távolságra van a középponttól, mert ez olyan devalválását jelentené a keresztény és a személyes, nemzeti értékeknek, ami nem vezet jóra.

Minden nemzetnek tudnia kell megőrizni sajátosságait, ellen kell állnia annak a kolonizálásnak, ami kulturálisan és politikailag jelen van a brüsszeli vezetésben. A sokszínű Európában minden nemzet őrizze meg a maga kultúráját. Hiszen ez teszi

széppé az emberi életet. Ennek kapcsán a Szentatya azt mondta, ne izguljunk, ne féljünk, lássuk tudatosan, hogy merre kell haladnunk.

A nemzeti különbségek elmosása óriási veszélyt jelent Európában és mindenhol, mert így az emberi személy is elveszíti identitását. **Nem szabad, hogy Európa elveszítse a nemzeti tudatra épülő sajátosságait.** Úgy fogalmazott, hogy Európának vissza kell térnie saját önmagához, identitásához. Minden népnek önmagává kell lennie. Nem szabad teret hagynunk az ideológiai gyarmatosításnak.

Áttekintve a katolikus püspökök nyilatkozatait, nem vagyok meglepve. A kibontakozó kép éles ellentétben van azzal, amit a liberális média világszerte fest a pápáról. De a témára vonatkozó beszédeiben rendre előjöttek azok az üzenetek, amelyeket a világsajtó mindig elhallgatott.

A befogadás kultúrája, a bajban lévők iránti szolidaritás akkor tud érvényesülni, ha a bevándorlók tiszteletben tartják a befogadó országok törvényeit. A nemzeti kormányoknak pedig saját állampolgáraik felé van nagy felelősségük: figyelembe kell veyék országuk befogadóképességét és biztonságát.

Miért nem látja ezt világosan minden médiafogyasztó? Tudomásul kell vennünk, hogy a hírgyártást a politika szolgálatába állította az úgynevezett szabad világ. Ez ma a demokráciára nézvést a legnagyobb veszély.

A Ferenc pápáról festett kép a modern média egyik legnagyobb átverése. A magam részéről inkább azt hiszem, amit a magyar főpapoknak az ad limina látogatásról szóló nyilatkozataiban találtam, mint az egyéb sajtóhíreket.

Ebből ugyanis kiderül, hogy **a Szentatya a mostanában sokat emlegetett, de valójában már elavult úgynevezett nyílt társadalom elméletet határozottan elveti, egyes elemeit egyenesen sátáninak mondja.**

Miért forgatják ki a szavait? Nem kell messzire menni a magyarázatért: ő az, aki nem elégedett meg azzal, hogy szemforgató módon sajnálkozzék a világ erőforrásainak felháborítóan egyenetlen megoszlásán, mint tették ezen erőforrások tulajdonosai most Davosban, hanem pápaságának már az elején nyersen kimondta: ez a gazdaság öl. Azóta veszélyben van az élete, és nemcsak az Iszlám Állam részéről.

A szerző a KDNP tiszteletbeli elnöke

2018. február 12. hétfő (Magyar Idők)

FERENCES VÉRTANÚK – A MI HITÜNKET IS ERŐSÍTIK

A saját korukon túlmutató vértanúk példája az életszentség megtalálásának forrásává válhat számunkra – fogalmazott **Kálmán Peregrin OFM**, a ferences vértanúk boldoggá avatásának viceposztulátora a vértanú sorsú papok tiszteletét előmozdító lelki napra készülve.

A nyolc magyar vértanú ügye már a Szentté Avatási Ügyek Kongregációja előtt van. Emléküket felidézve jelölték ki a vértanú papok napját. Miért tartották ezt fontosnak? Amint a II. Vatikáni Zsinat tanítja: az életszentségre mindannyian meg vagyunk hívva.

- Szeretnénk a nyolc vértanú pap – Brenner János ciszterci novícius és a hét ferences szerzetes: Köröstyös Krisztozom, Kovács Kristóf, Hajnal Zénó, Kiss Szaléz, Lukács Pelbárt, Kriszten Rafael, Károlyi Bernát – ismeretét jobban eljuttatni a köztudatba, az imaéletbe, a különféle áhítatformákba, hogy ezek során kérjük közbenjárásukat, és

együtt imádkozzunk boldoggá avatásukért. Meg kell ismernünk azok példáját, akik életüket adták Krisztusért, embertársaikért. A vértanúság mindig erőforrás volt az egyház számára, melyből az éltszentség új formái sarjadtak vva, mindenki a maga élethelyzetében, melynek útján segítők lehetnek azok, akik életüket adták Krisztusért.

Nem véletlen, hogy Rómában az egyház nagybőjt minden napján egy-egy vértanú templomába zarándokol el az ún. stációs misék során – aminek egyszerűsített változatát a Szombathelyi Egyházmegye is átvette –, és így a hívő közösséget mintegy a vértanúk kísérik a bűnbánatban és a húsvét felé vezető úton, az egyház a vértanúkkal együtt érkezik meg a szent három napra. Mi is a nagybőjt kezdetén gondolunk azokra a szerzetesekre, akik vezetőink lehetnek Isten országa felé vezető úton.

Milyen módon jelenthet a ma embere számára erőforrást a vértanúk életpéldája?

- Ha megfigyeljük korábbi századok hitvallóinak életét, hitbeli felismeréseik mögött gyakran ott találjuk a vértanúk példáját. A vértanúk mindig mércét állítanak elénk: arra ösztönöznek minket, hogy saját életünkben ugyanazt az odaadást kövessük, hogy felnyíljon szemünk saját szentségi utunk felismerésére. A vértanúság a mértéken túl hozott életáldozat Istenért és emberért, melyre Isten ereje tesz képessé. Általa a hívő is megtapasztalhatja életében Isten erejét, és megértheti, hogy számára is adott ez az erőforrás.

Korunk embere a választás szabadságában él. Mi a jelentősége ma az üldöztetésben vállalt kitartás példájának?

- Mindkét Magyarország sorsát meghatározó diktatúra célkeresztjében ott állt az egyház meghurcolása. A vértanúság éppen az egyház meg nem alkuvására világít rá, létében hordozza minden diktatúra kritikáját. A vértanúk nem belesodrótak sorsukba, ők nem hősök. Tudatosan vállalták, hogy az adott élethelyzetben Krisztuséi akarnak lenni. Meghurcoltatásuk idején azt keresték, hogyan kerülhetnének közelebb hozzá, ez volt életáldozatuk motivációja. Amikor lehetőségek sokaságából választunk, rá kell kérdeznünk arra, hogy mi életünk motivációja: kiért élünk, kinek a nyomában akarunk haladni. A vértanúk abban nyújtanak példát, hogy legyen bátorságunk Krisztus mellett dönteni. Súlyos megpróbáltatásokban, a betegség terhében viselésében utat mutathat, ahogyan a vértanúk viselték a szenvedést, ez pedig remény és erő forrásává válhat nehéz élethelyzeteinkben. Életüket megismerve tágul látásunk horizontja, apró, ámde fontos mozzanatokra tudunk felfigyelni életünkben. Arra ösztönöznek, hogy merjünk túllépni a megszokott magatartásmódokon.

Közel tizenhatezer oldal dokumentáció született. Milyen meglepetésekkel szolgált a kutatás?

- A kutatás során rá kellett döbennünk arra, hogy vértanúink nem voltak tökéletes emberek. Ellenkezőleg: nehezen kezelhető, nehezen beilleszkedő, problémákkal

küszködő rendtársakként ismerték őket. Konfliktusokba keveredtek, gyakran ellentétbe kerültek előljáróikkal. Életükben volt olyan helyzet, amikor hivatásuk megkérdőjeleződött, és amikor szembe kellett nézniük a kérdéssel, hogy milyen úton folytatják tovább. 1926-ban, amikor a rendtartomány a kínai missziót alapította, Bernát atyára utalva azt fogalmazták meg, hogy szerencsés megoldás misszióba küldeni olyan embereket, akik a provincia viszonyai között nem találták meg helyüket, vagy szűknek élték meg az adott kereteket. Ezek a nem egyszerű emberek életük odaszentelésével találták meg a helyüket a rendben, az egyházban, az üdvösség nagy történetében. Érdekes továbbá, hogy többségében beteges emberek voltak, és ennek ellenére óriási erő működött bennük a megpróbáltatások idején. Megfigyelhetjük, mennyi leleményesség volt bennük, amikor embermentő cselekedeteiket megszervezték. Vértanúink mindkét politikai rendszer - mind a nemzeti szocializmus, mind a kommunista rendszer - üldözöttjei voltak. Egyformán kényelmetlenek voltak mindkettő számára, és ugyanazt a viselkedést élték meg, ugyanúgy fordultak üldözőikhez, rendtársaikhoz, a rászorulókhöz.

Hogyan tehető élővé emlékü a plébániai lelkipásztorkodásban és intézményeikben?

- Vannak már megtett lépések: szinte minden rendházban elhelyeztünk egy emléktáblát, számos imádságot is tartalmazó szentképet készítettünk, filmek mutatják be csaknem valamennyi rendtársunkat. Ugyanakkor szembe kell néznünk azzal, hogy még nincs kellő teológiai és nyelvezeti kultúrája annak, ahogyan a vértanúkról kell beszélnünk. A rendszerváltás után fedeztük fel ugyanis, hogy mennyi vértanú van. Először a felnőtt hívő közösség életében kellene elmélyítenünk emlékezetüket. Azon pedig alaposan el kell gondolkodnunk, hogy miként hozhatjuk közel őket a fiatalokhoz. A vértanú testvérek működési helyszínei kisvárosok voltak, akik ma is hatással vannak egy-egy helyi közösségre és befolyásolni tudják a plébánia területét. Személyes sorsuk ma is kereszténységünk erőforrásait és a Krisztus melletti alapvető döntésünket erősítheti.

Körösztös Imre Krizosztom 1909-ben született Pécsen. Első fogadalmát 1927-ben tette le, 1932-ben szentelték pappá. Magyarországi működése után 1938-tól az amerikai magyarok papja volt. 1943 júliusában az újonnan alapított újvidéki kolostor előljárója lett. 1944. október 23-án szerb partizáncsapatok szállták meg a várost. Körösztös Krizosztom azt mondta, amíg a templomot hívek látogatják, a ferenceseknek is maradniuk kell, ezért a fokozódó veszély ellenére sem hagyta el Újvidéket. Amikor a partizáncsapatok letartóztatták a férfiakat, Krizosztom atyát betegsége miatt szabadon akarták bocsátani, de ő ezt a lehetőséget csak rendtársaival együtt fogadta volna el, azt azonban már nem engedték. 1944. október 27-én éjszaka több férfivel együtt a 35 éves ferencest is „kiemelték” a tömegeből, és halálra kínozták őket.

Kovács Kristóf ferences szerzetes 1940-1942 között a kassai rendház tagja volt és gyóntatóként működött a városban. Bácska visszacsatolásakor saját kérésére áthelyezték Újvidékre, ahol 1944-ben a szerb partizánok őt is fogságba vetették. A tanúk elmondása szerint Kristóf atya, amikor csak tehetett, a rabok között járkált, beszélgetett velük. November 1-jén Pétervárad felé hajtották. A papokat különös

kegyetlenséggel bántalmazták. Mikor a verésektől nem tudott menni, a katonák teherautóra dobták, és Indijja község határában lelőtték. Utolsó szavai ezek voltak: „Sic debuit esse!”.

Hajnal Zénó (1900–1945) ferences házfőnök állt a nemzeti szocialista és a szovjet csapatok ütközőzónájába került nagyatádiak élére, az ő vezetésével vonultak ki az emberek a településről. Gyékényes felé indultak, amelynek határában a bolgár és a német csapatok kerültek egymással szembe. Húsvétvasárnap a bolgár katonák házról házra foglalták el a falut. Elértek a plébániához, ahonnan kiharancsolták Martincsevics Pál plébánost és a nála meghúzódó Hajnal Zénót is. Egy bolgár lovas katona, mikor meglátta a reverendát, illetve a ferences habitust viselő két papot, visszafordult, kiszólitotta őket a tömegből és agyonlőtte őket. A menekülő magyarok közül csak őket végezték ki. Az emberek melletti kitartás itt ismét a vértanúság vállalását jelentette, az egyházi ruhát viselők szisztematikus kivégzése pedig nyilvánvaló bizonyítéka az egyház iránti gyűlöletnek. A hét rendtag közül egyedül Zénó atya nyughelye ismert.

Kiss Szaléz (1904–1946) klerikumagiszter volt Gyöngyösön. 1945-ben megszervezte a Keresztény Demokratikus Ifjúsági Munkaközösséget, amely a város fiatalságát fogta egybe. E szervezetben a kommunisták konkurenciát láttak, ezért Szaléz atyát 1946. április 28-án letartóztatták. Azzal vádolták, hogy részt vett szovjet katonák meggyilkolásában, és fegyveres összeesküvést szervezett. Társai közül többen kiszabadultak a fogságból. Vallomásuk szerint papjukat felismerhetetlenségig verték, de ő a gyónási titkot nem árulta el, a szembesítéskor pedig kijelentette: a jegyzőkönyvet a kínzások hatására írta alá, abból semmi sem igaz. A tárgyalást magyarul nem tudó szovjet katonák megfelelő tolmács nélkül vezették. A szovjet hadbíróóság 1946. december 10-i ítélete alapján végezték ki Sopronkőhidán.

Lukács Pelbárt (1916–1948) a hatvani vasutas lakosság egyik lelkipásztora volt. A kommunista hatalom fokozott támadást indított a hatvani vasutas lakosság ellen. E meghurcolás részeként a 1945–50 között a hatvani kolostor szinte valamennyi tagját börtönbüntetés vagy valamilyen más diktatórikus eszköz segítségével távolítottak el a városból. Közéjük tartozott Lukács Pelbárt (1916–1948), akit 1946 májusában tartóztattak le. Ügyét a Kiss Szaléz perhez csatolták, amit így sikerült regionális ügyé emelni. A vád szerint ő volt az összekötő Hatvan és Gyöngyös városa között a szovjetellenes szervezkedésben, és tudott a gyöngyösi katonagyilkosság előkészületeiről. A magyar hatóságok Pelbárt atyát is átadták a szovjet bíróságnak. Tíz év kényszermunkára ítélték, a Szovjetunióba hurcolták. Betegségét nem kezelték megfelelően, ezért – rabtársai szerint – embertelen kínok között halt meg 1948. április 18-án.

Kriszten Rafaelt (1899–1952) a budai, Margit körúti rendházban 1941 és 1946 között eltöltött éveit során házfőnök-plébánosként a zsidóüldözés idején a menekítés érdekében megszervezte az üldözöttek átvételét a katolikus egyházba. A világháború után megnyitotta a kolostor konyháját, és hosszú időn keresztül étkeztette a környék nyomorgóit. 1949 augusztusában, már betegen került Hatvanba házfőnöknek. 1950. június 19-én innen hurcolták el. Rafael atyát az Andrássy út 60-ba szállították. A demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés címén – 1951-ben

életfogytiglani börtönre ítélték. Rafael atya 1952. szeptember 15-én halt meg a börtön embertelen körülményei között.

Károlyi Bernát (1892–1954) szintén a börtönben halt meg. Ő alapította és vezette 1929 és 1938 között a ferencesek kínai misszióját. 1936-tól az apostoli delegátus helyettese volt Paoking környékén. Missziós tevékenysége során az elhagyott, magatehetetlen betegeket ápolta, árvaházat alapított azoknak a lányoknak, akiket a családok kitétek otthonukból. Iskolát, orvosi rendelőt létesített, letelepítette a Szatmári Irgalmas Nővérek Rendjét, megszervezte a környék lelkipásztori szolgálatát. 1938-ban visszajött Magyarországra. A zsidóüldözés idején ferences habitust adott a menekülteknek, és abban rejtegette őket. A kecskeméti rendházba fogadott be üldözötteket, illetve felkereste gettóba zárt embertársait. A szovjet front előretörésekor Kecskemét város köztisztviselői elmenekültek. Ő irányította a várost, vezette a kórházat, összeszedte a házaknál hagyott betegeket, és ingyen konyhát nyitott a Dél-Magyarországról érkező menekülteknek. 1945-ben tiltakozott a kommunista rendőrség embertelen túlkapásai miatt, amelyekkel megalázták a börtönbe vetetteket, ezért 1945 júliusában őt is letartóztatták. Zsidóellenességgel, izgatással vádolták, majd 1949. november 26-án végleg elhurcolták. 1950. november 18-án államrend elleni szervezkedés vádjával elítélték. A rabtársak visszaemlékezései szerint a börtönben őt is kegyetlenül kínozták, de P. Bernát mindig megőrizte jóságát. A börtönben titokban gyóntatott, mindenkit bátorított. (forrás: Magyar Kurir)

Keresztes Ilona: Megemlékezés Komáromi Jánosról 2017. év Aprószentek ünnepén

Évtizedek óta most először vagyunk itt a Sziklatemplomban Komáromi János nélkül, aki ezt az évente kétszer megrendezett közös imát feleségével, Máriával rendszeresen megszervezte. Hisszük, hogy lélekben most is velünk van.

Még mindig nem találjuk a szavakat arra, hogy János ilyen hirtelen eltávozott közülünk. Mi őt egészségesnek, erőteljesnek láttuk, akiből az élet és a szeretet sugárzott. Aki találkozott vele, ebből merített erőt, és biztos, hogy békésebben, erősebben, jobb lélekkel ment tovább.

János tiszta szívvel élt, és képes volt a valóságos szeretetre. Közelében megtörténhetett az, amit csak ritkán élhetünk meg: kicsit megnyílik az Ég, és átjön rajta keresztül Isten szeretete, ami megérinti a szíveket. A gyerekeim emlékei, személyes tapasztalatom, és a közelmúltban a rádiós VÁLASZ-UTAK rovat gyerekeivel való találkozása is ezt erősíti meg. Hívők és nem hívők is átváltoztak a közelében.

János nem kerülgette az igazságot. Kertelés nélkül mutatott a Teremtőre, a Megváltóra és a Szentlélekre, amikor annak eljött az ideje. De csak akkor, amikor eljött az ideje.

Megnevezte a jót és a rosszat anélkül, hogy valaha is elítélt volna bárkit. Úgy beszélt, hogy az igazság érthető és fogyasztható legyen mindenki számára.

Rendületlenül hirdette a szeretetet, mint a legfőbb jót, ami megold mindent ezen a Földön.

Emlékezetes: amikor a rádiós fiatalok a jóságról kérdezték, az egyik lány a terroristákról faggatta őt:

- „*Nem tudom elképzelni, hogy bennük lehet valamennyi jó...*” – mondta.

Erre János annyit válaszolt:

„*van bennük jó, csak teljesen félreértelmezik. Amit ők tesznek, az annyira borzasztó, hogy azt nem lehet legyőzni csak jóval.*” – és megismételte: „**CSAK JÓVAL!**”

Szent Kalkuttai Teréz anyától sokszor ismételt mondat: „Az élet, élet. ÉLD!”

Komáromi János élte az életet. Megpróbálta minden helyzetben Istent szolgálni úgy, ahogy akkor éppen kellett. Ha kellett, Szent Miklós köpenyében; ha kellett, az osztálykiránduláson a kamaszok között átbeszélgetve az éjszakát; vagy ceruzával a kezében rajzolva, és azzal a mozdulattal, ahogy a képeit ajándékozta.

Ajándékozta az idejét, a tudását, a jelenlétét, az elfogadását, a szeretetét, a bátorságát, ahogy a dolgokat nevére nevezte.

Sokféle tehetséget kapott és kamatoztatott, de a valódi szolgálat nem ezekből fakadt. Ezek a tehetségek csak eszközök voltak a kezében, hogy rámutasson a Teremtő szeretetére.

Házasságuk Máriával gyönyörű példája a férfi-nő kapcsolatnak: ahogy a nő méltóságát, szépségét lehet tisztelni és szeretni, és közben támogatni a törekvéseit, a szabadságát, és megvalósítani az egyenrangú együttműködést vele a közös munkában.

Ha Máriára és Jánosra néztem, önkéntelenül megszólalt bennem a mondat az esküvői áldásból: „férje bátran hagyatkozzék rá, és elismerve őt egyenlő társának, aki vele a kegyelmi életben is osztozik, mindig ugyanazzal a szeretettel szeresse, ahogy Krisztus szerette egyházát.” Így élte a házasságát. És ezt tanította több generáción át a keze alatt felnövekvő tizenéveseknek. Sok fiatal család köszönheti a boldogságát és egészségét János tanításának, bátorításának.

Nem volt kérdés, hogy az életet a fogantatástól tiszteli és védelmezi a természetes halálig. De ennek képviselete nem könnyű dolog abban a társadalomban, ahol nem létezik konszenzus az ember életéről. Ahol a méhen belül fejlődő kisbabák élethez való joga az adott ország vagy állam hatályos törvényeitől függ. Ahol komoly ellenszélre kell számítani minden alkalommal, amikor valaki az élet mellett szót emel. János képes volt arra, hogy ítélet és gyűlölet nélkül mutasson rá az élet csodájára. Képes volt arra, hogy lányokat úgy neveljen, hogy ne bajnak, hanem gyönyörű felkérésnek tekintsék az anyaságot. Tudott a fiúkkal úgy beszélni, hogy erőt lássanak a tartózkodásban és a gyöngédségben, kihívást és büszkeséget abban, hogy szerető férfiek és családapák lehetnek.

Mivel János nem vesztegette az időt, mindezek itt vannak velünk. Minden elvetett mag, amit a fiatalokra bízott, folyamatosan hozza majd a terméseit. Hálás vagyok, hogy a gyerekeimet tanította, hogy a rádióműsoromat megtisztelte, és hogy az élet védelmében együtt dolgozhattam vele.

És megtisztelve érezzük magunkat a Fiatalok az Élet Szolgálatában közösséggel, hogy János meghívott bennünket erre a szolgálatra, a közös imára ide a Sziklatemplomba halála előtti utolsó alkalommal Gyümölcslőtő Boldogasszony ünnepén.

Aki eddig nem ismerte, kezdje meg az ismerkedést vele most. Sokan vannak, akik szívesen mesélnek majd róla.

Aki ismerte, kövesse és vigye tovább mindazt, amit ő elkezdett! Ez építeni fogja Isten országát itt közöttünk. *(a szerző a Kossuth Rádió felelős szerkesztője)*

ÉLETBEVÁGÓ
SOKGYERMEKES ANYUKÁK EGYSZEMÉLYES
BIKINIMOZGALMA- TANÚSÁGTÉTEL

A Gyümölcslőtő Boldogasszony napi életvédelmi imaesten többek között tanúságtételeket is hallhattunk. Az egyik ilyen, egy nagycsaládos anyuka őszinte és megható története, amely mindannyiunk arcára egyben mosolyt is csalt.

Komáromi Tímea vagyok: katolikus keresztény, magyar, nő, Komáromi Attila felesége, hét eleven fiú és két mennybéli baba édesanyja, matematika-fizika tanár és sokak, de elsősorban az Úristen tanítványa.

A mostanihoz hasonlóan volt már alkalmam tanúságot tenni Arról, aki az életem során, és az élet szolgálatával kapcsolatban annyiszor Bátorítóm, Vigasztalóm, Felemelóm, Iránymutatóm volt. A legutóbbi ilyen lehetőségem óta eltelt hét év, és 42 és 44 éves koromban született még egy hatodik és egy hetedik gyermekünk.

Ebben a tanúságtevésben arról szeretnék tanúskodni, hogy a Jó Isten mennyire kedvesen, egyszerűen gondoskodott arról, hogy felemelt fővel, magamat nem megvetve, sőt, akár még jól is érezve magamat a bőrömben lehessek az ő teremtő és munkatársa.

A negyedik és ötödik iker fiaink után, amikor már a sok feladat nem emésztette fel az összes energiánkat, nyitottak voltunk újabb gyermekáldásra. Ahogy azt viszont már addigi életünkben is megtapasztaltuk, ez nem csettintésre működik. Hiába vártunk. Addig legalább is hiába, amíg a mi emberi elgondolásunk szerint a még ideálisba illett volna egy újabb baba. Elérkezett az az idő, amikor már számolgtatva az éveim előrehaladtát, úgy gondoltam, hogy most már jobb is így. Az életem kisbabás időszaka lezárult, haladunk előre, biztos másra kell már figyelnem, időt, energiát szánnom. Ezekhez a megfogalmazódott gondolatokhoz képest bár örömteli, de nem egészen felhőtlen meglepetés volt, amikor kiderült, hogy a Jóisten mégis megáldott minket egy újabb gyermekkel. Attila öröme árnyéktalan volt.

Az én örömet rendszeresen megtámadta az a gondolatom, hogy én ehhez a történethez már öreg vagyok. Ezt el is mondtam Attilának. Ő meg aranyosan, lazán kinevetett, mondván, hogy nem öreg, hanem hülye vagyok, hogy ilyeneket gondolok.

Nem tudott megnyugtatni ezzel. A probléma probléma maradt a számomra. Attila többszöri próbálkozása után is. Ezeknek a kis párbeszédnek egyébként néha a fiúk is fültanúi voltak szép csöndben.

Egyszer a fürdőszobában mosást készítettem be, és a két nagyfiúnk, Kende és Kopa is ott voltak. Egyszer csak a tükörbe nézve hangosan felsóhajtottam:

„Fiúk! Hát ez egy kismama? Nem, ez egy nagymama!”

Ekkor valamelyik fiú megszólalt: „De látod mama, a Jóistennek ez nem számít!” A másik rákontrázott: „Hát ez az!” Néhány másodpercig csöndben álltam a tükör előtt, magammal szemben.

És átjárt a Felismerés Lelke. És éreztem, hogy a fiúk száját az Úr töltötte be. Aha-élményem volt. Derű szállt rám, és mondtam is: „Tényleg! Az Úristennek ez nem számít!” Ez a békesség akkor sem hagyott el, amikor aztán másfél év múlva egy újabb, a hetedik drága gyermekünket bízta ránk a Teremtő.

Az előbbi történetnek volt még folytatása:

Amikor a fiúk már kimentek a fürdőszobából, még egy kicsit ott mertem maradni a tükör előtt a Jóisten és a magam társaságában. Ekkor azt a megnyugtató szabadság-gondolatot kaptam, hogy az előbbi bizonyosság mellett ugyanakkor nem baj, ha nekem fontos, hogy a gyerekeimnek, ha nem is fiatal, de fiatalos anyukája, a férjemnek pedig az adottságokon belül csinos felesége legyek. Ez viszont már az én dolgom, erről nekem kell gondoskodni. Azóta is van bennem ilyen irányú igyekezet.

Emellett azonban azt a húsvéti felismerést is erősen belém ültette Jézus Krisztus, hogy az ő dicsőséges, feltámadott testének lényegi részei a sebek. A vasszegek és a lándzsa által ejtett sebek. Az értünk odaadott élet jelei. A szeretet cselekedeteinek következményeit testestül lelkestül vitte magával a dicsőségbe. Az nem olyan gyalázat, amit jobb lenne elfelejteni, vagy takargatni.

Ez mit jelent az én életemre vonatkozóan? Hát azt, hogy attól sem kell félnem, ha a szeretetem, az életem valamilyenfajta odaadása, továbbadása következtében megfordíthatatlan folyamatoknak, akár amortizációnak is leszek a színtere. Nem baj, ha vannak testi jelei annak, hogy egy módon az életem odaadom, még akkor sem, ha az a világ szemében esetleg negatív értékelést is kap.

Ez a gondolat egy szűk évvel ezelőtt végül is egy igen viccessé alakult történetben vált gyakorlatilag is megélt valósággá.

Az iker fiaim osztályával egy evezős-strandolós családi napra készülődtünk. Töprengeni kezdtem, hogy milyen ruhába, fürdőruhába menjek, ami minden tekintetben illő és megfelelő a nap programjához. Gondoltam, az evezés alatt valamilyen, a Nap tűzétől is védő, sportos ruhában leszek. De hát lesz ott vízben

játszás, úszás, strandolás is. Ezekhez fürdőruha kell. A problémát az okozta, hogy szembesültem a gátlásaimmal, hogy a sok kitágulás következményében az eredeti rugalmasságát elvesztő ráncos, plötttyedt bőrt a hasamon a családom előtt ugyan nem szégyellem, de mások előtt igen. (Nyilván alapesetben jó megoldás lehetne egy hasat takaró, egyrészes fürdőruha, de attól mindig fölfázom, és rossz közérzetet ad.) Igyekeztem az értelmemmel úrrá lenni a gátlásaimon, és biztattam is magam, hogy a többi anyuka is ugyan ilyen helyzetben van, nem kell szégyenkezniem. (Hála Istennek, az iskolánk családjai nagy százalékban nagycsaládok.)

Amikor a családi nap délutánján eljött a strandolás ideje, a gondolataimba mélyedve, és erősen dolgozva a gátlásaim leküzdésén döntöttem, levettem a ruhámat, és egy kétrészes fürdőruhában elindultam a vízhez. Nagy tudatosan mentem, és körülnéztem. A gyerekek az apukákkal fürdőruhában pancsoltak, játszottak a vízben. Az összes anyuka (egyetlen egy, nálam tíz évvel fiatalabb, vékony, egyrészes fürdőruhát viselő édesanyját leszámítva) mind nadrágban, pólóban felöltözve a parti fűvön üldögélt.

Ekkor rájöttem, hogy mindenki ugyanabban a cipőben jár, mint én. Mindegyik szégyelli a hasát. Ekkor a szürkeállományomban az előző, Jézus sebeiről szóló gondolattal a háttérben és egyfajta együtt érző szánalommal az anyatársaim felé, a partig tartó 20 méter alatt megszületett bennem egy mozgalom gondolata. Egy személyben elindítottam a Plötttyedt hasú sokgyerekes anyukák csendes bikini mozgalmát.

Azóta is mindig jókedvre derülök, amikor erre gondolok, de azért azt a részét komolyan gondolom, hogy nekünk a ráncos, plötttyedt hasaink a dicsőséges testünk része marad. Az a Jóisten és a mennyország lakói számára nem szégyenfolt, hanem soha el nem törlendő jel. Az élet szolgálatának jele. **Komáromi Tímea**

(forrás 777 blog)

PÜNKÖSD

**„Az Úr Lelke betölté a földkerekséget, alleluja, s ki mindeneket
összetart: annál vagyon a Szó értelme, alleluja, alleluja!”**

Éneklő Egyház 567. sz.

A Ferences Világi Rend képzési levele Megjelenik kéthavonta „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok” Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra 1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4. www.fvr.hu Összeállította: Komáromi Mária ofs
